

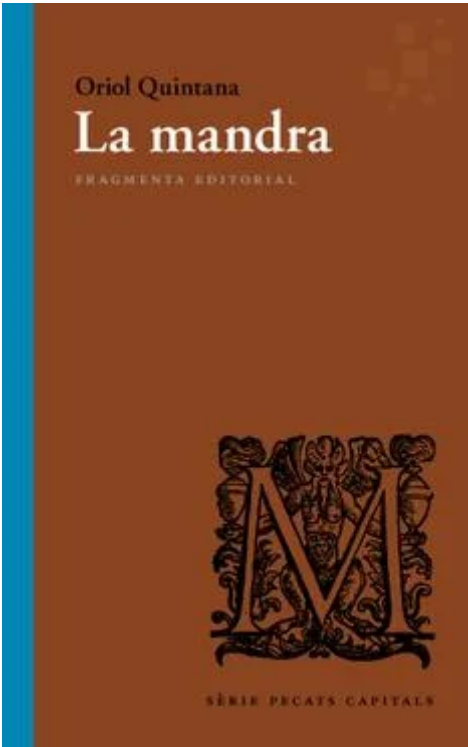
Sense mandra

Tiendas Tous cerca de tí
TOUS Jewelry

“El pecat és la peresa però, amb molt encert, Oriol Quintana utilitza el mot mandra que el fa més popular, humà i català”

JOAN-F. CAMÍ I LATORRE | 24/12/2019

Facebook8

Twitter

WhatsApp

Telegram

Correu

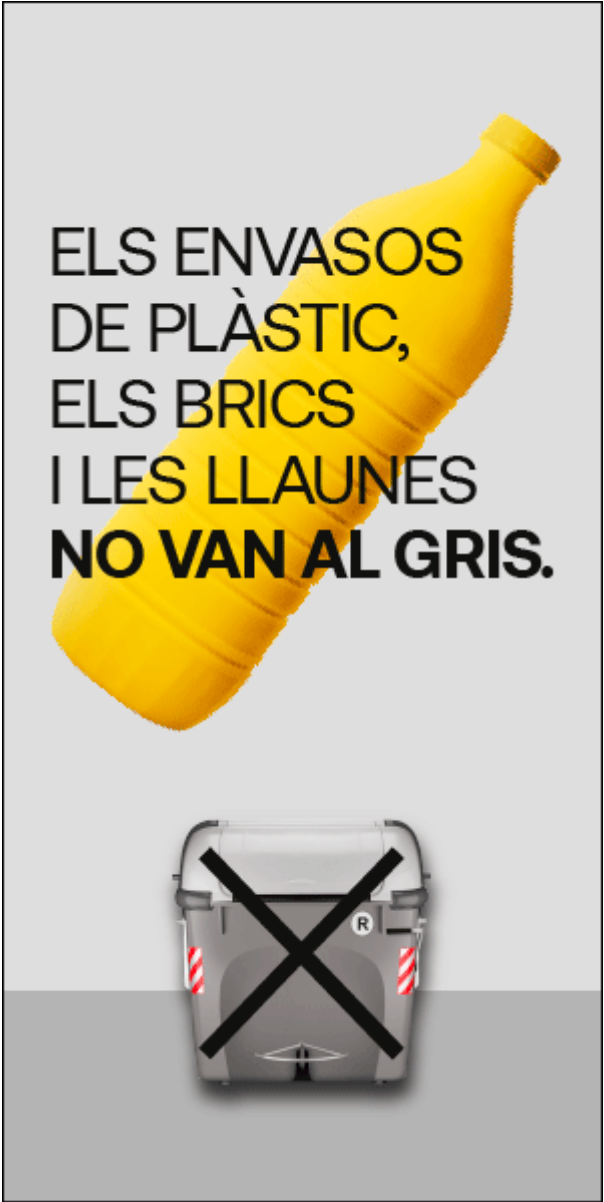

Agraixo la idea de fer una sèrie de llibres sobre els pecats capitals. Per als que vam créixer amb temor de Déu, ens va molt bé una relectura actualitzada de les pors d’infantesa i joventut. Qui no ha rebut educació religiosa, reconeixerà aquestes emocions, sentiments, transgressions, maldats o irregularitats com a perfectament actuals en les relacions humanes. El format dels llibres és una bona proposta de l’editorial Fragmenta: poques pàgines, capítols curts i pocs fulls amb més de vint línies. Una decisió que mostra la intel·ligència del món editorial per tal d’adaptar-se a la demanda d’un públic que es comunica per Instagram o pel Twitter.

LES AMPOLLES,
FLASCONS I
POTS DE VIDRE
NO VAN AL GRIS.

ELS ENVASOS
DE PLÀSTIC,
ELS BRICS
I LES LLAUNES
NO VAN AL GRIS.

El doctor Oriol Quintana, a **La mandra**, fa un repàs crític de tota la tradició cultural. Des del cristianisme al Transhumanisme amb tots uns referents literaris, filosòfics o teològics que emmarquen la seva evolució. El pecat és la peresa però, amb molt encert, utilitza el mot mandra que el fa més popular, humà i català. En un principi era el paradís. No s’havia de treballar, podies anar vivint sense patir per res. La pura subsistència. Nostre Senyor proveïa. La mandra no existia. El problema va venir quan ens van passar de llestos i vam caure en la temptació d’accedir al plaer i, a més a més, com ens crèiem molt espavilats, volíem fer de Déu. Castigats al racó de pensar al peu de l’arbre de la ciència, conegut també com el del Bé i del Mal, vam ser condemnats a patir i a pensar.

Vam anar passant fins que al segle XV, segle amunt segle avall, i l’Humanisme va deixar de considerar Déu com el més sagrat i va posar la mirada central en l’home. No sé si vam millorar gaire perquè abans podies encomanar tot èxit o error a la voluntat divina; ara la responsabilitat seria humana. La millora d’un mateix i de la societat, perquè estava clar que naixíem imperfectes, era responsabilitat de cadascú, esclar. L’autor fa una encertada interpretació de l’Humanisme que ens porta fins a l’alliberat cristianisme postconciliar. Assumeix que ser un humà decent (humil, pacient, temperat) és una meta prou bona i comporta prou feina. Culturalment m’hi sento proper, però em sobra la crossa de la metàfora cristiana. Ara es parla de l’Humanisme Digital.

OPINIÓ

La chica yeyé va ser el meu Tsunami el 1978

SARA SÀNCHEZ 24/12/2019

Sense mandra

JOAN-F. CAMÍ I LATORRE 24/12/2019

Algú li haurà de dir al Hàmsster que la seva gàbia no té finestres

SARA SÀNCHEZ 20/12/2019

Creu el lladre vell que tots són com ell

ALBERT DONAIRE I MALAGELADA 19/12/2019

A Espanya es juga al parxís

SARA SÀNCHEZ 18/12/2019

Mejor tarifa online

MELIÁ SIERRA NEVADA

SIERRA NEVADA

Desde 181 € H/A

RESERVA

Som al segle XXI i l'home continua sent imperfecte. La millora exponencial de la tècnica i la medicina ens ha permès allargar l'esperança de vida – jo no hagués ni fet la mili si els antibiòtics no m'haguessin salvat d'una meningitis meningocòccia als disset anys. L'objectiu és superar els aspectes indesitjables i innecessaris de la condició humana, com són la incapacitat, el patiment, la malaltia, l'envelliment i la mort involuntària. Ser immortal a força de canviar peces corporals, retallar i enganxar gens o regenerar òrgans vitals amb cèl·lules mare -els pares són secundaris sempre- és l'aspecte menys humà del Transhumanisme. Millorar el cos és el que hem fet i ho farem millor, ara bé, ¿millorarem com a persones que viuen en societat si no tenim objectius que tendeixin a reduir les causes dels conflictes socials? Ens cal un nou Pascal obert al món, no tancat en un convent. Un individu sense mandra que faci algun pensament enfrontat a l'habitació única global, amb fibra òptica i Netflix opcional.

CANAL TELEGRAM

A la nit, els titulars del dia a la teva butxaca

Treballar o haver de pensar per matar el mal de cor (la gana) va ser el càstig diví, sempre ho he tingut clar. Fa mandra haver de pensar i fa mandra tenir mandra. És el **“to be or not to be”** shakespearia. No ens enganyem, poc o molt, qui més qui menys penca. Per més que ens envaeixi la soledat existencial i la manca de sentit en tot el que fem per acabar tots al forat, hi ha unes mínimes obligacions difícilment escaquejables. L'autor i professor de la Càtedra d'Ètica i Pensament Cristià de l'IQS (Univ. Ramon Llull) cita l'antropòleg anarquista, i una mica groller, en David Graeber, quan parla que hi ha **merdes de feina** que no les podem deixar de fer: desparar taula, treure les escombraries, corregir exàmens, collir la fruita o cuidar els avis (tot i que ja ho encomanem als migrants). I **feines de merda**, que són totes aquelles que van més enllà de procurar-se l'aliment i la salut. Si treballes i el lloc on et trobes no es pot distingir entre una cafeteria, hotel, despatx o entitat bancària, és que ets de ple a la claveguera del sistema. Al qual se li ha de reconèixer que ha estat prou espavilat per alimentar-se a ell mateix, mutar i seguir funcionant amb millores per a un minso floret de privilegiats i una extensa massa de desfavorits.

El paràgraf en què estic més d'acord és: “De tot plegat se’n deriva que a la vida humana hi ha d’haver un temps per a cada cosa (un temps per a l’esperit, un temps per a la carn), però, sobretot, que la mandra i altres pecats no són sempre dolents i que la persona autènticament sàvia no aspira a suprimir la peresa i els altres vicis”. Ja és desgràcia que hagin hagut de passar tants segles per concloure el que ja explicava l'Eclesiastès a l'Antic Testament: cada cosa té el seu moment. Cal gaudir del present acceptant-lo com a do diví o una sort, però amb mesura. La justa mesura aristotèlica que no es troba en el punt mitjà ni en cap dels extrems. La mandra és bona si no cau en el nihilisme del precursor del moviment Occupy Wall Street i protagonista de pressió de

El que he pogut trobar més proper a l'irrecuperable paradís perdut és la vida contemplativa del nadó i la del jubilat -amb una pensió digna-. La resta són trampes i enganys intrínsecs, no sé fins a quin punt evitables, del sistema que ens ha tocat viure. L'única obligació que ha de limitar la mandra és fer o permetre el mal. No es pot fer mal a res ni a ningú. I, en la mesura que es pugui, sense mandra, ens cal ajudar els altres a estar més bé. Especialment la família, els amics, a qui ens estima i estimem, a aquells amb qui compartim la vida o en tenim alguna responsabilitat. Que tinguem uns altres feliços 20.

MANDRA ORIOL QUINTANA PERESA

BLOGS REPUBLICANS

RELACIONATS

La chica yeyé va ser el meu Tsunami el 1978

Algú li haurà de dir al Hàmster que la seva gàbia no té finestres

Creu el lladre vell que tots són com ell

És Nadal...però encara portem el llac groc

MIREIA GUILERA 25/12/2019

Contes d'en Jan Bosch 250 Qui paga? 2

JOAN GUEROLA 25/12/2019

S'obren oportunitats

EL DIETARI DEL PROCÉS 23/12/2019